iseeneses arwata — see wiga ei wõi olla, sest et ta tükk maad wabalt on edasi saanud. Ta waatab ümber ja mõtleb, kuda saaks edasi põgeneda. Mõnikord läheb tal ka korda, ennast lahti teha ja sõrgib edasi. Aga warsti jääb ta jälle kinni. Puud on paksud ja pakk ei mahu nende wahelt läbi. Nüüd ei tea ta end enam aidata. Käpp, mida raudsed hambad pigistawad, walutab; iga raputus suurendab walu. Ta laseb ennast wiimaks kõhu pääle maha ja tunneb, et see parem on. Sellepärast jääb ta siis ka seni pikali, kuni lõksipanejad teda leiawad ja kütti kuul talle otsa teeb.

Meie saime warsti aru, et koht, kust karu põllule käis, lõksipanemiseks wäga sünnis oli. Asunik muretses meile paraja paku, meie ajasime ta rõngasse ja panime lõksu maha. Kui see sündinud, läksime kõik asunduessе, sõime ja jõime ja ajasime ilusa majatütrega juttu, kes wäga rõõmus oli, et olime tulnud, mesikäpa isandatele walu andma.

Meie palusime teda, et ta wahešt ka lõksu poole waataks ja selle eest muretseks, et keegi sinna juurde ei läheks. Ise wõtsime siis kalapüügiriistad ja läksime jõe äärde, mille kaldal asundus seisis. Õhtusöögiks tõime hulga ilusaid kalu kodu.

Kohe pärast söömist, umbes päikese loojamineku ajal, läks wanem tütar ühe noorema wenna seltsis lehmi kodu ajama. Neiu oli seitseteistkümmend aastat wana ja wäga ilus. Kui ta päikesest mitte nii ära ei oleks olnud põletatud ja toredates riietes oleks käinud, kõige ilusamad iludused oleks ta kõrwal nullid olnud.

Tema wend oli üksteistkümmend aastat wana. Päike oli weel umbes puulatwade kõrgusel, kui nad minema läksiwad. Umbes weerand tunni jooksul pidiwad nad jälle tagasi olema. Nende kaasas käis maja truu koer.

Weerand tundi oli möödа läinud ja meie istusime suitsetades ukse ees pingi pääl, kui korraga hele koera haukumine meile kõrwu kostis. Haukumiseks ei wõinud seda õieti nimetada; see oli hääl, mis koer teeb, kui ta wihane on. Oli ka, nagu oleks kartus ta häälest wälja kostnud. Meie kargasime silmapilk püsti, kui ka juba Marie hele häda- ja ahastusetisa meie kõrwu tungis.

— Issand Jumal! karjatas ema, kes parajasti majast wälja astus. Sääl on üks õnnetus — wist karud!

See oli ka minu esimene mõte, eht küll seda esiotsa weel uskuda ei suutnud. Aga warsti kõlas uus hädakisa ja ühtlasi ka koera wihane hulumine. Meie rabasime ruttu püssid kätte ja ruttasime appi.

Meie jooksime üle põllu metsa poole. Tükike maad metsa sees oli üks org, õigemini sügaw kuristik, mis wõsudega kaetud oli. Koer haukus ja hulus hirmsasti; kui kuristiku kaldale jõudsime, kostis ta suust weel kuust ja lihast läbi minew waluhääl, siis ei kuulnud meie ta häält enam. Aga lapsed karjusiwad ikka weel wahet pidamata:

— Appi! Appi, isa! Isa! . . . Appi! . . .

Need ahastuse-hüüded paniwad meil südame wärisema; me jooksime nii ruttu kui jõudsime. Warsti nägin ma ühe awaduse, millest kuristiku wõis waadata. Meie peremees jõudis kõige enne kohale ja ma nägin, kuda ta sambana seisma jäi ja ahastusega käed kokku löi. Siis hüüdis ta ahastades:

— Issand Jumal! Issand Jumal!

Seda healt ei saa ma ial unustama.